

MAVRICA

ADVENTNI KOLEDAR 2012

SKUPAJ Z OTROKI VSEGA SVETA PRIPRAVLJAMO POT ZA JEZUSA.

Besedo resnice je treba sprejeti,
saj jo v delih je mogoče živeti,
leto vere naj nas spodbudi,
da ljubezen med nami res zaživi.

V adventu z veseljem bomo molili,
Jezusa z deli k sebi vabili,
pozabili ne bomo na otroke sveta,
tudi njim naj naša pozornost velja.

OTROCI
za
OTROKE

Spoštovani starši, dragi otroci!

Dnevi se krajšajo, vedno več je teme – morda tudi v naših srcih, med nami, v življenju. Mi pa hrepenimo po luči veselja in sreče. Pravo veselje in pogum nam prinaša Jezus. V adventu se bomo pripravljali na njegov prihod. Klicali ga bomo, naj na našo pot zasveti s svojo navzočnostjo. Ne bomo pa pozabili tudi tistih otrok in družin po svetu, ki živijo v veliko večji temi kot mi. Tudi k njim ga bomo klicali s svojo molitvijo in darovi. Pri tem naj nam pomaga ta koledar. Vzemite si vsak večer nekaj minut, prižgite svečko na venčku, skupaj preberite odlomek evangelija iz Svetega pisma in potem misli iz koledarja za tisti dan. Z molitvijo vabite Jezusa.

Ne pozabite na lačne otroke po svetu. Tudi zanje molite in seveda zbirajte darove v škatlico, ki je priložena. Naj bo ta hranilnik na vidnem mestu, da bodo tudi drugi lahko kaj dodali. Vi pa boste zbrani dar s škatlico vred odnesli za božič k jaslicam. To bo dar Jezusu za lačne otroke po svetu. Pogumno na pot k Jezusu – k svetlobi, ki naj po vas zasveti tudi lačnim otrokom.

Hvala vam in Bog povrni!

Napisala Roža Gantar
Ilustrirala Ana Zavadlov

ADVENTNI ČAS

Kristus prihaja,
vrata odprimo
in ga z veseljem
k nam povabimo.

Pridi, poteši
nam hrepenenje,
pridi, spremeni
naše življenje.

Luč se prižiga,
raj se odpira,
konec strahu je,
konec nemira.

Pridi, poteši
nam hrepenenje,
pridi, spremeni
naše življenje.

Kristus ljubezen
svetu prinaša,
upanja polna
srca so naša.

Pridi, poteši
nam hrepenenje,
pridi, spremeni
naše življenje.

Volja Očeta
zdaj se spolnjuje,
Kristus prihaja,
svet odrešuje.

Pridi, poteši
nam hrepenenje,
pridi spremeni
naše življenje.

1. december

SOBOTA

Lk 21,34–36

»Prišel bo namreč nad obličje vse zemlje ...«

Ilustrirala
Paola Bertolini Grudina

PRIPRAVIMO ADVENTNI VENČEK

Vsako soboto do božiča se bomo praznovanju bližali tudi z aktivnim delom.

Današnji sobotni dan je kot nalašč za izdelavo adventnega venčka. Za pripravo najprej potrebujemo obroč, ki ga lahko naredimo doma iz prožnih vej ali starega časopisnega papirja, ki ga oblepimo z lepilnim trakom. Ko imamo obroč pripravljen, si poiščemo zelenje, s katerim bomo obroč oblekli. Lahko vzamemo vejice katerega izmed iglavcev ali pa mah in s pomočjo sukanca zelenje privežemo na obroč, tako da ga popolnoma prekrijemo.

Ko je obroč zelen, lahko domišljiji pustimo prosto pot in okrasimo venček tako, kot nam je najbolj všeč. Pomembno je, da so na venčku štiri sveče, ki so po krščanski tradiciji v vijolični ali beli barvi.

Ko je adventni venček dokončan, ga postavimo na vidno mesto, najbolje na mizo. Jutri prižgemo prvo svečko in ob njej kaj zmolimo.

*„Časi so takšni,
kakršni smo ljudje.“*

A. M. Slomšek

2. december

NEDELJA - PRVA ADVENTNA

Lk 21,25–36

»Čujte in vsak čas molite ...«

ESTERA ČAKA BOŽIČ

Estera je že skoraj velika – že petkrat je praznovala božič! Tudi letos se je že približal, saj sta z očkom že šla v gozd po smrekove vejice, da bosta naredila adventni venček. Vejice sta ovila okrog obroča, zavezala sta jih s pisanim trakom in na venček namestila štiri svečke.

»Prižgimo vse hkrati!« je bila Estera navdušena. »Počasi, Estera, vsako nedeljo po eno!« jo je pomirila mama. »Božič bo šele čez štiri tedne!« Estera je kar zavzdihnila: to je tako daleč! Kako naj skrajša čas? O, ko bi bil vsak dan božič! In se je čudovito domislila, pametna buča! »Že vem!« Iz barvastega papirja je naredila veliko darilc, čisto majcenih. V ene je zavila sladkarije, v druge malo igračko. Vsak dan je naredila darilce nekomu: najprej otrokom v vrtcu, potem vzgojiteljici, mami, očiju, babici in dedku. In mali Katki, ki je še ležala v košari. Vsak dan je bil božič bliže! In več sveč na adventnem venčku, dokler se niso prižgale še tiste na božičnem drevesu.

**POIŠČIMO POT,
ki jo kaže Gospod,
da najdemo luč,
ki rešitve je ključ.**

Nашega življenja čas je prazna, nepopisana knjiga, ki nam jo je Bog dal, da bi jo z dobrimi deli popisali. Za vsak dan je ena stran.

A. M. Slomšek

3. december

PONEDELJEK – 1. adventni teden

Mt 8,5–11

»Gospod, nisem vreden, da prideš k meni ...«

Napisal Karel Gržan
Ilustrirala Ana Zavadlov

PODARIVA MU KNJIGO!

Filip bo imel rojstni dan. Ana in Janez razmišljata, kaj bi mu podarila. Na kupček sta prinesla svoje prihranke in naštela malo več kot 10 evrov. »Kaj, če bi kupila Filipu veliko čokolado?« je predlagal Janez sestri. »To je sladko, a prekratko,« je odvrnila Ana. »Kaj pa, če bi mu kupila novo igračo?« je brskal po idejah Janez. »Filip ima mnogo igrač. Razveselijo ga za kratek čas, potem pa ...«

»Saj vem,« je rekel Janez, »vse ti postane brez smisla, če si sam. In Filip je sam, preveč sam.« »Največ ti podari tisti, ki ti podari sebe – svoj čas, svojo bližino,« je vzdihnila Ana. »Še dobro, da ima naju,« je rekel Janez. »Nima sestree ne brata, oči in mami pa sta kar naprej zaposlena in nimata časa. Zato je tako vesel, ko smo skupaj. Takrat ima toliko idej in sanjarij ...«

»Že vem!« se je domislila Ana. »Filipu bova kupila knjigo. Knjiga te vodi v svet sanj in idej. Podarila mu bova dobro knjigo. In ko jo bo odprl, bo srečal v njej dobre prijatelje. Ti imajo za nas vedno čas in nas vodijo v zanimive dogodivščine s celim kupom novih spoznanj.« »In Filip ne bo več sam, tudi takrat, ko midva ne bova z njim!« je dodal Janez.

Kar v mladih letih zamudiš, težko kdaj pridobiš.

A. M. Slomšek

MATIC V ZAGATI

Jaz sem Matic in brat Primož pravi, da sem v veliki zagati. Pojasnil mi je, da to ne pomeni, da sem se izgubil v velikih gatah, čeprav se počutim točno tako, ampak da sem v težavah. Skoraj bo Miklavž. Napisal sem mu pismo: »Ljubi sveti Miklavž, zelo sem priden in prinesi mi tri avte in garažo za avte, eden naj bo gasilski. Matic.«

Pismo sem pustil na balkonu in ponoči so ga angeli res vzeli.

Predvčerajšnjim je bila nedelja. Jaz ne maram hoditi k maši, ker sem še premajhen, da bi bil ministrant kot Primož. Župnik govori, jaz pa ga nič ne razumem. Zato sem med mašo sestrico Tinko cukal za lase, da je cvilila. Bratec Martin ima jakno na zadrgo, vozil sem se s kovancem gor in dol po njej, kot da je vlakec na tirih. Potem je prišel mimo Primož in mu nisem hotel dati denarčka v pušico. In ker sem na glas pel Kuža Pazi, me je mami peljala ven. In mi dala eno čez zadnjo plat! Tudi ona ne bo dobila nobenega darila od Miklavža! Če bi se rodil v majhni družini, zdaj ne bi bil v zagati, v težavah namreč. Nikogar ne bi bilo, da bi mu nagajal. Miklavž bi videl, kako sem priden.

ZVEČER: Ah, nič. Moral sem reči: »Oprosti.« In obljubiti, da ne bom več. Mamici, očiju, Tinki, Martinu, Bogu, Miklavžu. Vsem. Tako mi je rekel Primož, namreč da to pomaga. In veš, da se zdaj ne počutim več, kot da bi bil zavrt v velike gate! Po moje bo Miklavž prišel tudi zame in mi kaj prinesel. In mamici tudi.

***Dveh reči ne odlagaj na jutri:
poboljšanja in dobrega
dejanja.***

A. M. Slomšek

5. december

SREDA – 1. adventni teden

Mt 11,11–15

»Kdor ima ušesa naj poslušá ...«

MIKLAVŽEV VEČER

Miklavž je bil pobožen mož,
ki živel je nedaleč proč.
Imel je rad Boga, ljudi,
za dobroto zdaj ga vse slavi.

Bil znan je daleč naokrog,
ker rad pomagal je povsod.
Tri zlata jabolka je podaril,
da bi oče hčerke omožil.

Tudi mornarji mu zaupajo,
saj po njem se z ladjo rešijo.
In zdaj poslušajte še to,
kako škof meščane rešil bo.

Je zima strašna tam bila,
povsod je tema vladala.
Hrane ni več nikjer bilo,
je vse ljudstvo stradalo.

»O, sveti škof, pomagaj nam!«
vpil je tukaj vsak meščan.
In že je žito tu bilo
in lakote nič več ne bo.

A pirati zdaj prijadrajo,
ljudje se vsi prestrašijo.
Gorje zdaj mestu in ljudem,
ko tolpa pride tukaj sem.

»Dajte nam srebra, zlata,
da se reši srenja vsa.«
Tako pirati vpili so,
da se je treslo še nebo.

Miklavž zdaj tjakaj prihiti,
jim zlató iz cerkve podari,
pirati zadovoljni so
in ljudstvo vse je rešeno.

Sveti Miklavž premaga zlo,
povsod, kjer je kaj hudo,
rad dobrote on delil
in tako ljudi razveselil.

Mi pa svečko zdaj prižgimo,
in za Miklavžem vsi stopimo,
naj dobrota našega srca,
nam prikliče Jezusa.

*Dobrota Jezusa se nadaljuje,
ko Miklavž otroke obdaruje.
Bodímo mi Miklavži vsi
in podarjajmo veselje si.*

DRAGI MIKLAVŽ

Kristina je napisala pismo:
»Dragi Miklavž! Prosim, prinesi mi novega dojenčka. Takšnega, ki joka, lula in miga z ročicami. Videla sem ga v veliki trgovini. Greš noter, skozi steklena vrata, zaviješ mimo cvetličarne in že zagledaš izložbo, polno igračk!«

Zjutraj, na praznik svetega Miklavža, je Kristina pod posteljo zagledala čisto maj-

hen paket. Od razočaranja so se ji ulile solze. Jezno je raztrgala darilni papir. V škatli sta bili dve novi jopici za dojenčke, spleteni iz volne. »Samo to?!« je zavpila. Potem je zagledala pismo. Razgrnila ga je in ga nesla očetu. Bral je: »Draga Kristina. Nisem ti kupil novega dojenčka. Tista dva, ki ju imaš v omari, sta še zelo majhna in imaš z njima dovolj dela. Prinesel sem ti dve zimski jopici zanju. Da jim bo toplo, ko ju boš peljala na sprehod z vozičkom. Tvoj Miklavž.«

Kristina je zavzdihnila in rekla: »Oh, ta Miklavž govori kakor moja mami. Saj, če bi mi ona to naredila, bi bila jezna. Ampak, ker je Miklavž ... naj mu bo!«

Vzela je svoja dva dojenčka iz omare, ju preoblekla v novi jopici, ju zavila v toplo odejico in ju položila v voziček. Potem ju je peljala na dolg sprehod, po ovinkasti vaški cesti.

***S tožbami ne bomo poboljšali sveta,
ampak vsak naj stori v svojem stanu,
kolikor premore, in hitro bo svet boljši.***

A. M. Slomšek

**7. december – SVETI AMBROŽ
PETEK – 1. adventni teden**

Mt 9,27–31

»Dotaknil se je njihovih oči ...
in so se jima odprle.«

CERKVENA POŠTARICA

Popoldne je bilo sivo in pusto. Kakšen dolgčas! Metka se je odločila, da gre k Luciji. Vzela je dežnik in šla.

Lucija je bila obiska vesela: »Krasno, da si prišla prav zdaj! Lahko bova skupaj raznesli časopise.« »Kakšne časopise?« »Tiste iz cerkve. Dobim jih pri maši in jih nesem tistim, ki ne morejo v cerkev. Zelo so veseli, da dobijo časopis. »Zdaj boš šla? V tem vremenu?« je bila Metka nejevoljna. »Res je tako vreme, da me ne vleče ven,« je zavzdihnila Lucija. »Ampak je že prav, da grem. Takšni popoldnevi so najbolj zopni in dolgočasni. Veš, kako bodo veseli, da bodo lahko vse popoldne brali.« »Kolikim pa neseš?« »Oh, samo petim. Gospe Mari sem nesla že dopoldne. Teta Mili je tako ali tako blizu,« je razlagala Lucija in spravljala časopise v veliko vrečko. »Potočnikov ata mi pravi, da sem cerkveni poštar. Greš z mano? Boš videla, kako je lepo.« »Kaj pa mi ostane drugega,« Metka še vedno ni bila navdušena.

Najprej sta zavili k teti Mili. Imela je ravno obisk, zato sta hitro opravili. Vse drugače je bilo pri Potočnikovem atu. »O, moj cerkveni poštar!« se je razveselil. »Sem mislil, da te ne bo, ker je tako kislo vreme. No, pa ti prideta dve poštarici! Pridita, sedita!« je vabil. »Tole sem dobil,« je prednju postavil piškote, ki so kar vabili, da zagrizneš vanje. »To ni za moje zobe. Dajta, pohrustajta!« ju je spodbujal. Dekleti sta radi uslišali vabilo in med sladko malico slišali še nekaj veselih dogodivščin iz starih dni.

Ko sta začmokali v prve luže na dvorišču in jima je starček pomahal od vhodnih vrat, se je Metka obrnila k Luciji: »Prav lepo je bilo. Misliš, da bi tudi jaz lahko bila poštarica?«

Dobra duša povsod dobre ljudi najde.

A. M. Slomšek

8. december – BREZMADEŽNA SOBOTA - 1. adventni teden

Lk 1,26-38

»Zdrava Marija, milosti polna,
Gospod je s teboj...«

ČEŠNJEVE VEJE IN BOŽIČNO ŽITO

Današnjo soboto te čaka malo več opravil. Če si na sveto Barbaro, ki je praznovala v sredo, pozabil urezati višnjevo, slivovo ali češnjevo vejo, to naredi danes, saj po nekaterih krajih to naredijo za sveto Lucijo, ki praznuje v prihajajočem tednu. Veje daj v vazo ali kozarec z vodo in jih pusti na svetlem in toplém kraju. Če boš lepo skrbel zanje in jim redno menjal vodo, bodo okrog božiča zacvetele. Za drugo opravilo potrebuješ plitvo posodo: lahko podstavek za rože, prazno posodico od sladoleda ... Posodo približno do polovice napolniš z zemljo. V zemljo vseješ pšenico in jo potem z dodatno zemljo pokriješ. Vse skupaj rahlo zaliješ in postaviš na okensko polico. Božično žito naj ne bo v pretoplem prostoru, ker ti bo prehitro vzkalilo in ga boš do božiča moral že striči. Vseeno pa ga ne pozabi redno zalivati. Za božič pa božično žito postavi k jaslicam ali pa na mizo. Če je vreme lepo, pa lahko izkoristiš dan za nabiranje mahu, ki ga boste rabi-

li za jaslice. Najbolje bo, če za to delo zbereš kar celotno družino in izkoristite zimski popoldan za sprehod po gozdu in nabiranje mahu. Mogoče se ti zdi še zgodaj za to, vendar boš tako imel do božiča čas, da mah očistiš in spraviš zemljo s spodnje strani. Da bo ostal lepe živo zelene barve, ga vsakih nekaj dni poškopiš z vodo.

Ker danes praznujemo Marijin praznik, je prav, da se udeležimo svete maše, doma pa z družino zmolimo katero izmed Marijinih molitev ali zapojemo Marijino pesem.

*Kdor hoče prav srčno živeti,
mora modro glavo pa žlahtno srce imeti.*

A. M. Slomšek

9. december

NEDELJA – 2. ADVENTNA

Lk 3,1–6

»Pripravite pot ...«

ANGEL

V parku sedi na klopci starec. Roka mu počiva na starinski palici. Gleda mrko predse; nobenega žarka nima v očeh, saj v njegovem srcu ni več vere v ljudi. Ko sedi tako pogreznjen sam vase, zmaje zdaj pa zdaj z osi-velo glavo: »Ne, dobrih ljudi ni več!«

Kar pride mimo gospa, vodeč ob roki dekletce. Tedaj zagleda otrok trudnega starčka na klopi. »Zakaj ima ta mož tako grdo in staro obleko?« vpraša deklica svojo mamo. »Morda si ne more kupiti nove.« »Zakaj ne?« »Ker je revež.« »Mamica, saj je danes moj rojstni dan?« »Da, saj vendar veš, da je.« »Kaj sem dobila za rojstni dan, mamica?« »Kaj si že pozabila na bombončke? In torbico, ki jo imaš v roki, in 10 evrov v njej - kaj ne veš, da si vse to danes dobila?« »Mamica, ali je ta denar ves moj?« »Da, čisto tvoj.« »Potem pa lahko naredim z njim, kar hočem.« »Kar hočeš.«

Tedaj se deklica izvije iz materine roke, steče k možu na klopi; odpre torbico, vzame iz nje bankovec in ga pomoli starčku, rekoč: »Izvoli!« Revežu se odpro na široko oči, potem pa stegne desnico in deklica mu položi v dlan svoj dar. Ganjen išče starček besede, pa mu privre iz srca iskreno in hvaležno le: »Bog ti povrni tisočkrat, angel!«

A že je odhitela deklica k svoji materi in vprašala: »Mamica, kaj sem res angel?« »Da, angelček si.« In srečna mati stisne svojo hčerko k sebi. Tam na klopi pa sedi starec, solza mu drsi po licu. V srcu pa mu je toplo, saj se je v njem vžgala iskra vere v ljudi.

**POPRAVIMO POT,
ki je razkopana posovsod,
vsi srca odprimo,
pomoč si delimo.**

**Največja nesreča na svetu je ta,
da ljudje premalo spoznajo,
koliko dobrega imajo.**

A. M. Slomšek

SREČNA KRIZANTEMA

Na tržnici so se znašle bele krizanteme. Bile so začudene. Zraven je stala tuja ženska. Na svoji stojnici je imela polno cvetja.

Krizanteme je prejšnji večer letalo pripeljalo naravnost iz Japonske. Trener Marko jih je za darilo poslal svoji sestri, prodajalki na mestni tržnici.

Ne bom jih prodala, je sklenila gospa Minka. Podarila jih bom. Kdor bo pri meni kupil ikebano, bo dobil še lepo japonsko cvetico. To je iz čistega veselja povedala sosednji prodajalki. Ta je postala slabe volje. Nejevoljno je rekla: »To pa ni prav, da se boste delali boljše od drugih, ki tu zmrzujemo in komaj kaj prodamo.« »Saj me lahko posnemate,« je mirno odgovorila gospa Minka. »Vsak ima toliko, da lahko kaj podari.« »Že, že, pa vseeno. Jaz ne mislim razmetavati, vi pa kakor hočete...« Prav malomarno se je ozrla po belih krizantemah.

Gospa Minka je kar kmalu razdala vse svoje razkošne cvetove. »To vam podarim,« je rekla vsakokrat.

Doživela je veliko zahval in se zazrla v veliko začudenih oči. Prav tako pa tudi sosedka, ki je na skrivaj dodajala šopkom kak droben cvet, češ »naj bo za povrh«.

Krizanteme so bile vesele, da so se v tujem kraju znašle v rokah radodarne žene. Med seboj so se tiho poslovile. Ni jih bilo več strah in tudi utrujene niso bile več. Gotovo jih čaka kaj lepega.

Ena od njih je doživela prav posebno srečo. Deček jo je položil na zapuščeni grob. Ljudje, ki so potem hodili tam mimo, so se čudili, zakaj ta zapuščeni grob tako lepo žari. Le zakaj?

***Srečen ni, kdor veliko ima,
ampak kdor malo potrebuje.***

A. M. Slomšek

11. december

TOREK – 2. adventni teden

Mt 18,12–14

»Bog noče, da bi se kdo izgubil ...«

SEJALEC SREČE

Nekega dne so dečki srečali nenavadnega starca, ki je šel po ulici z veliko košaro pod pazduho. Košara je bila do vrha polna bleščočih zvezd. Z lahkimi zamahi roke je zajemal iz nje in metal zdaj sem, zdaj tja, kot da seje. Vsakič je okrog njega zaigrala množica prelepih zvezdic, kot jata kresnic.

»Kaj pa počnete?« so ga vprašali dečki, ki so goreli od radovednosti. »Srečo sejem!« je odgovoril starec in mirno nadaljeval svoje delo, medtem ko so se mu med prsti svetlikali prekrasni dragulji, iz katerih so pršele tople mavrične barve kot sončne oči. Občudujoč to lepoto so se malčki takoj zapodili, da bi ujeli srečo, toda zaman. Tudi najhitrejši in najspretnější so ostali praznih rok.

»Zaman se trudite!« jim je rekel skrivnostni starec. »Tako je ne boste nikoli ujeli!« »Zakaj?« so ga spraševali začudeni otroci. Starec se je nasmehnil in tiho spregovoril: »Tisti, ki z rokami zajema k sebi, nikoli ne more uloviti sreče. Šele ko se naučite sejati radost in lepoto okrog sebe, boste poklicani na njeno žetev. Sreča se je mlje razširjenih rok.«

***Prijatelj nam je treba kakor vsakdanjega kruha.
Ne sodi prijatelja po besedah, temveč po dejanjih.***

A. M. Slomšek

(NE)SREČNA SMREKA

Ko je Bog ustvaril drevesa, je vsakemu podaril veje s sadeži: jabolki, češnjami, orehi ... Samo smreka je dobila le suhe storže. Ljudje so se veselili okusnih sadežev. Ponosna drevesa pa so bahavo šumela, in nobeno se ni ozrlo na skromno sosedo - smreko. Smreka pa bi tudi rada bila blizu človeka in mu kaj dala. A njena temnozelena obleka ljudem ni ugajala. Smejali so se njenim storžem in jih metali v ogenj. To je ubogo smreko bolelo in zajokala je. Dobri Bog pa jo je vprašal, zakaj je žalostna. Ko se mu je izpovedala, je rekel: »Sadu nimam nobenega več zate, a poskrbel bom, da boš tudi ti vesela.«

Ko je prišla zima, ni izgubilo drugo drevje le svojega sadu, ampak tudi listje. Smreka pa je ohranila svoje iglice. Ko je Bog poslal po dolgem času na svet Odrešenika, je z njim dal tudi smrečici, da kot božično drevesce, okrašeno z lučkami razveseljuje otroke. Zato je smreka vedno zelena in blizu vsem ljudem.

Dajmo Bogu, kar je božjega, in Bog bo dal, kar je potrebno za dušo in telo.

A. M. Slomšek

13. december – SVETA LUCIJA
ČETRTEK – 2. adventni teden

Mt 11,11–15

Kdor ima ušesa, naj posluša ...«

Napisala Nataša Konc Lorenzutti
Ilustrirala Jelka Reichman

JAZ SEM LUČKA

Luč je sonce, luč je zvezda,
luč je bela roža.

Luč je mamina beseda,
ki zvečer poboža.

Luč je zarja nad dolino,
ki me vso obsije;
luč je cerkev, ki v tišino
gosto me zavije.

Luč je glasba, moj klavir,
saj mi prste drami,
čudežni ustvarja mir,
ko sva z glasbo sami.

Luč je dete, luč je mesec,
sredi žita mak;
luč je bratec, luč je sestra,
luč lahko je vsak.

Jaz sem Lučka in sem luč
mami in očetu;
vsem, ki rada jih imam
na tem božjem svetu.

Hočeš druge vneti, moraš sam goreti.

A. M. Slomšek

14. december – SVETI JANEZ OD KRIŽA
PETEK – 2. adventni teden

Mt 11,16–19

»Opravičena je bila modrost po svojih delih.«

NIČ VEČ GA NI STRAH

Tomaž je rahločuten deček. Večkrat ga je strah.

»Odnesi, prosim te, te prazne steklenice v klet,« mu naroči mama. Tomaž obotavljajoče odnese košaro s praznimi steklenicami proti kleti. Toda komaj na pol odpre kletna vrata, ga popade neznanski strah.

Nemudoma se obrne. Preplašen steče nazaj v kuhinjo k mami. Mama ga začudeno pogleda. »Kaj je s teboj?« ga vpraša.

»Strah me je.«

»Česa te je strah?« »Morda kletnih stopnic? Ali slabo osvetljenega kletnega prostora? Ali pa črne mucke?« ga vpraša mama.

Tomaž sam ne ve, koga ali česa ga je strah. »Zakaj me je strah kleti, kjer ni nikogar, ki dela strah?« premišljuje Tomaž. In prav zato, ker ni nikogar pri njem ali z njim, ga je strah.

»Pojdi z menoj v klet, da ne bom sam, pa me ne bo strah,« prosi Tomaž mamo.

»Četudi jaz nisem s teboj, nisi sam. Nevidni Bog je s teboj, kakor poje pesmica: Nič se ne boj, nič se ne boj, nebeški Oče je s teboj. Samo približati se mu moraš,« ga poučuje mamica.

»Kako se mu približam?« vprašuje Tomaž.

»Kadar se lepo pokrižaš, Bogu se približaš.«

Tomaž jo posluša. Strah v njem plahni. »V imenu očeta in Sina in Svetega Duha,« pokriža mama Tomaža na čelu, ustih in srčku ter doda: »Zdaj sem te jaz približala Bogu. Približuj se mu tudi sam.«

Tomaž se pokriža. Ni ga več strah, tudi kleti ne, kjer čez nekaj trenutkov odloži prazne steklenice.

»Moli in delaj« obsega vse, kar nam je potrebno za časno srečo in večno zveličanje.

A. M. Slomšek

15. december

SOBOTA – 2. adventni teden

Mt 17,10–13

»Elija je že prišel, a ga niso spoznali ...«

MEDENJAKI

Ker je še 10 dni do božiča, je današnja sobota kot nalašč za pripravo medenjakov. To je zelo preprosto božično pecivo, ki pa je bolj okusno, če nekaj časa leži zaprto v škatli za piškote.

Za pripravo medenjakov potrebujemo:

50 dag moke,

kavno žličko sode bikarbone

15 dag margarine

15 dag sladkorja

2 jajci

2–3 žlice medu

pol kavne žličke cimeta

četr kavne žličke mletih klinčkov

Vse sestavine dobro premešamo, da nastane popolnoma gladko testo, ki ga damo nato za tri ure v hladilnik, da počiva. Dobro ohlajeno testo nato gladko oblikujemo v kroglice v velikosti oreha in jih polagamo na pomaščen pekač. Krogljic ne polagamo preveč blizu druga druge, ker se medenjaki med peko razlezejo in se lahko sprimejo. Ko je pekač poln, ga položimo v pečico in medenjake pečemo od 10 do 15 minut pri 150 °C. Ko so medenjaki pečeni, jih lahko poskusimo in nato spravimo v škatlo za piškote do svetega večera.

Če ste testo za medenjake naredili že zjutraj, lahko dopoldan, ko čakate, da se testo ohladi in počiva, napišete voščilnice za sorodnike.

Če radi ustvarjate, pa jih lahko tudi sami izdelate. Tako bo sobotno dopoldne minilo zelo hitro.

Prebrisana glava pa pridne roke so večje bogastvo ko zlate gore.

A. M. Slomšek

Napisala s. Anka Kogelnik
Ilustrirala Ana Košir

16. december
NEDELJA – 3. ADVENTNA

Lk 3,10–18
»Veselite se ... vaša dobrot
bodi znana vsem«

JASLIČAR

»Franc postavlja jaslice v cerkvi, pa potrebuje nekoga, da mu pomaga. Urh, bi šel?« je vprašal oče. »Krasno, super!« je ta poskočil od veselja. »Kaj pa jaz? Lahko grem tudi jaz?« je vprašala Nika. »No, pojdi še ti. Samo da ne bosta Francu v napoto!«

V cerkvi so bile jaslice vedno postavljene pri stranskem oltarju. Zdaj je bil tam le še velik lesen oder. Franc, že sivolas gospod, je šaril po njem. Ko sta ga pozdravila in povedala, čemu sta prišla, se je razveselil: »Lepo, lepo, nam bo šlo hitreje,« je dejal. »Nikoli si nisem mislila, da so jaslice najprej videti takšne,« je bila Nika razočarana. Franc ji je pojasnil: »Najprej je treba pripraviti prostor. Že prej moraš vedeti, kje bo hrib, kje votlina, kje ogenj, kje zvezda ... To je pomembno delo.« »Kaj pa lahko jaz naredim?« se je ponudila Nika. Pozorno jo je pogledal: »Vidiš tiste ograje?« je pokazal na kup lesenih ograj. »Čez leto se nabere toliko prahu in pajčevine. Lahko jih pobrišeš s cunjjo.«

Začelo se je delo. Nika je obrisala ograje, lučke na zvezdi repatici, hlev in pastirsko stajo. Urh pa je prinašal material in orodje.

»Tako, to je sedaj končano,« je Franc zadovoljno stopil z odra. »Čas je, da gremo h kosilu, popoldne bomo položili še mah in vse drugo.« »Lahko prideva pomagat?« je brž vprašal Urh. »Ali sva vam v napoto?« je zaskrbelo Niko. »Pridita, pridita. Ko bomo postavljali kipce, nam bodo takšni drobni prstki prav prišli.« je jasličar prijazno stisnil Nikine premražene prste. »Ko bomo končali tukaj, pa bosta šla k meni, da vidita, kako rezljam kipce.«

*IZRAVNAJMO TO POT,
naj bo jasno povsod,
da mostove gradimo,
si veselje delimo.*

*Delo je ključ do kruha in pridne
roke ga najdejo.*

A. M. Slomšek

17. december

PONEDELJEK – 3. adventni teden

Mt 1,1–17

»Rodovnik Jezusa Kristusa, ...«

Iz arhiva Mavrice
Ilustrirala Jelka Reichman

SRCE MU JE VZTREPETALO

Tomaž se je zelo razveselil, ko ga je mama malo pred božičem povabila s seboj v trgovino. »Pomagal mi boš nositi. Veliko bom nakupila tudi za uboge. Na svetu je veliko beguncev, ki so zbežali od doma pred vojno in nasiljem. Nasilneži so jim porušili domove. Ničesar več nimajo. Žalostni so. Lajšati jim moramo hudo trpljenje.« Tomaža je stisnilo pri srcu. Trpeči in ubogi se mu smilijo. Ko prideta z mamo pred trgovski center, zagleda Tomaž velik plakat. Ob pogledu na napadalne vojaške in letala, ki mečejo bombe na domove ljudi, mu srce boleče vztrepeta. »Poglej krute nasilneže, kako se znašajo nad nedolžnimi otroki in njihovimi družinami,« pokaže Tomaž mami na plakat. V oči mu silijo solze. »Zakaj so takšni?« vpraša čez čas mamo. »Zato ker ne dovolijo Bogu, da bi vstopil v njihovo srce in ga razsvetlil, ogrel in okreplil z lučjo Jezusa. Posnemajo nadutega, sebičnega kralja Heroda, ki je ukazal trdosrčnim vojakom, naj z orožjem umorijo novorojeno Božje dete. Hvala Bogu, jim to ni uspelo.« mu odgovori mama.

Tomaž spozna, da na svetu ne bi bilo nobene vojne in nobenega gorja, če bi vsi ljudje ljubeče nosili božjo luč – Jezusa v svojih srcih. Za le-to pa si hoče Tomaž pri sebi in drugih vztrajno prizadevati z dobrimi deli.

*Sveta vera bodi vam luč,
materin jezik pa ključ
do zveličavne narodove omike.*

A. M. Slomšek

KAKO JE PŠENIČNI DEČEK POSTAL SONČNIČNI DEČEK

Nekega dne je nekdo naredil lutko in ji sešil oblekico iz rdečega blaga. Ker je imela lutka na glavi namesto las pšenična zrna, so jo poimenovali Pšenični deček in ga postavili na okensko polico. Tako je Pšenični deček opazoval skozi okno. Ko je zapadel prvi sneg, so se ptice začele spuščati do ptičje krmilnice.

Toda ptičja hišica je bila prazna. Priskakljali so vrabci, priletele sinice in kosi ter pokukali v hišico. Nič! Sneg pa je naletaval. »Kaj naj storimo?« so se spraševale drobne ptice.

»Kaj narediti?« se je spraševal Pšenični deček. Tedaj ga je prešinilo. »Seveda!« je vzkliknil in skočil s police na tla. Stekel je iz hiše, splasil ptice in negiben kakor ptičje strašilo obstal sredi vrta in čakal. Počasi so se ptice začele spet vračati na vrt. Najprej je do Pšeničnega

dečka priskakljal vrabec. Skočil mu je na glavo, odprl kljun in veselo začivkal: »Pšenica!« Za njim je priletela sinica, snela dečku nekaj pšeničnih zrn iz glave in odletela. Za njo je prifrčal kos, pozobal nekaj zrn in od veselja zapel. Potem se je Pšenični deček vrnil v hišo. Zadovoljno se je popraskal po glavi, na kateri ni bilo več pšenice, in si rekel: »Nič hudega, gospodar se bo vrnil in mi popravil lase.« In res se je gospodar vrnil domov, natrosil v ptičjo krmilnico sončnična semena in našel na okenski polici gologlavega Pšeničnega dečka. »Nenavadno!« se je začudil, vzelo preostanek sončničnih semen in Pšeničnemu dečku naredil novo pričesko. In tako je Pšenični deček postal Sončnični deček.

**Prizadevajmo si vse, še tako majhno, zvesto
storiti, če hočemo na bolje priti.**

A. M. Slomšek

19. december

SREDA – 3. adventni teden

Lk 1,5–25

»Ne boj se ... tvoja molitev je uslišana ...«

DAM TI SVOJE SRCE

MOLITEV MATERE TEREZIJE

Gospod, hočeš moje roke,
da boš ta dan preživel,
pomagajoč revnim in bolnim,
ki so tega potrebni?
Gospod, danes ti dajem svoje roke.

Gospod, hočeš moje noge,
da boš preživel dan
obiskujoč tiste,
ki potrebujejo prijatelja?
Gospod, danes ti dajem svoje noge.

Gospod, hočeš moj glas,
da boš preživel dan,
govoreč s tistimi, ki potrebujejo
besede ljubezni?
Gospod, danes ti dajem svoj glas.

Gospod, hočeš moje srce,
da boš preživel ta dan,
ljubeč vsakega človeka
samo zato, ker je človek?
Gospod, danes ti dajem svoje srce.

*Če hočeš dobro delo storiti,
ne smeš svojih dolžnosti
zamuditi.*

A. M. Slomšek

NAJLEPŠA PESEM

»Kaj mislite, kdo je dober pevec?« je gospa Mara vprašala na začetku pevskih vaj. »Tisti, ki poje naglas,« je rekel Tilen. »Tisti, ki zna vse pesmi na pamet,« je menila Cirila. Ana je poudarila: »Znati mora pravilno dihati, da ne poje iz grla.« »Ne sme zijati okoli sebe, ampak gledati vas, ko dirigate,« se je spomnil Sašo. »Vse, kar ste povedali, je res.« jih je pohvalila gospa Mara. »A biti pevec je še več kot to. Da bi bolje razumeli, kdo je dober pevec, si predstavljajte, kako je bilo v začetku sveta. Že pri verouku ste se učili, kako je Bog ustvaril nebo in zemjo. Edini glasovi, ki so napolnjevali zemljo, so bili vetrovi, šum morja in gozdov. Potem je Bog ustvaril živali. Vsako bitje je imelo svoj glas, s katerim se je oglašalo in v svoji govorici delalo veselje Stvarniku. Nato je Bog ustvaril človeka. Bil je imenitnejši od vsega, kar je bivalo na zemlji. Imel je lastnosti, ki jih ni imelo nobeno drugo bitje. Ena od teh lastnosti je bilo občudovanje. Ljudje so videli čudovite stvari, ki jih je Bog naredil. To je v njih prebudilo vzklik hvaležnosti. Tako je nastala pesem. Kadar je bilo njihovo srce polno veselja, hvale, občudovanja, pa tudi žalosti in bolečine, se je njihova govorica spremenila v petje. Človek je na svoj način odgovoril Bogu. Tako je ostalo prav do danes. Vsak od vas nosi to sposobnost v sebi. Vsak dober pevec nosi najlepšo pesem v sebi. To je klic, ki ga zapoje, ko čuti, da mu je Bog blizu.« je razložila zborovodkinja.

***Kar v srcu izvira, usta odpira.
Kar srce misli in poželi, od tega
po navadi jezik govori.***

A. M. Slomšek

21. december

PETEK – 3. adventni teden

Lk 1,39–45

»Od kod meni to, da pride k meni
mati mojega Gospoda ...«

PRED BOŽIČEM

Bližal se je božič. Mihovi sestri sta pomivali okna; mama je pripravljala potice; oče je pospravljajl dvorišče. Miha pa je bil vsem v napoto.

»Kje je pa dedek?« je vprašal mamo. »Na podstrešje je šel po okraske.« Miha je prek dveh stopnic skakal navzgor in že je stal ob dedku. Dedek se ga je razveselil in postavil predenj škatlo, polno bleščečih krogel. »Poglej, če se je kaj razbilo, jaz pa bom medtem pripravil vse za jaslice.«

Miha je skrbno opravil nalogo. Dedek je medtem šaril po velikem zaboju. »Tukaj je! Ne bi bilo prav, če bi se izgubila!« je vzkliknil. »Kaj pa, dedek?« je vprašal Miha in tisti hip zagledal v dedkovi roki nenavadno železno lopatko. »Aha, lopatka! Ali jo potrebuješ?« »Danes pravzaprav ne več« je rekel ded. »Toda ko sem bil majhen, smo ob božičnem času pokadili s kadihom po hiši. To naj bi hišo varovalo pred nesrečami.«

»Kako pa ste to naredili?« je vprašal Miha.

»Oče je z lopatko vzel iz peči žerjavico in nanjo natresele zrna kadila in potem smo obšli vse prostore v hiši.« Miha je poslušal, potem pa rekel: »Dedek, kaj če bi napravili to zdaj tudi mi?« Ded se je zamislil in rekel: »Vprašati morava tvoje starše.«

»Mama, kaj če bi letos pokadili po hiši, kakor so to delali, ko je bil dedek še majhen?« »Vprašaj očeta, ali bi obnovili ta star običaj.« Oče se je strinjal. Na božični večer so res šli. »Bog blagoslovi to hišo!« je zaprosil ded in drugi so mu pritrdili: »Usliši nas!« Vonj po kadilu, ki je preplaval hišo, je oznanjal praznični čas.

*Človek rajši stori, kar vidi, kakor
kar sliši. Dobri zgledi vlečejo
v nebesa, hudobni pa v pekel.*

A. M. Slomšek

22. december

SOBOTA – 3. adventni teden

Lk 1,46–56

»Moja duša poveljuje Gospoda ...«

PRIPRAVIMO PRAZNIK

Praznik ne sme biti prazen – biti mora poln veselja in radosti. K temu pa pripomorejo različne stvari in dogodki. Tik pred praznikom Jezusovega rojstva smo, zato bomo to soboto postorili še zadnje stvari za lepo praznovanje. Priskrbimo si božično drevo ali vsaj večjo vejo jelke ali smreke in še kakšno vejico za na vrata – to lahko tudi že namestimo, okrasili pa jo bomo na sveti večer.

Pripravimo si prostor za jaslice in že danes uredimo okolico: hlevček, hribe, poti, skale, morda celo vodo, položimo mah, »zasadimo« drevesa ... (na sveti večer bomo dodali še ostalo okrasje in seveda angela in sveto družino). Če med pripravljanjem ugotovimo, da nam za jaslice še kaj manjka, lahko to naredimo, kaj popravimo ...

V mnogih slovenskih krajih je navada, da na vse tri svete večere blagoslovimo svoje domove. To so večeri pred božičem, pred novim letom in pred praznikom svetih treh kraljev. Zato je dobro, da si pripravimo blagoslovljeno vodo in kadilo. Na sveti večer bomo šli skupaj skozi prostore našega doma, jih pokadili in poškopili z blagoslovljeno vodo. Med obhodom stanovanja zmolimo vsaj desetko rožnega venca »ki si ga Devica rodila«. Na koncu se ustavimo pri jaslicah, zmolimo molitev (npr. dokončamo veseli del rožnega venca) in zapojemo: Sveta noč ...

*Tam, kjer glad mori lenuha,
pidni najde dosti kruha.*

A. M. Slomšek

23. december

NEDELJA – 4. ADVENTNA

Lk 1,39–45

»K meni prihaja mati mojega Gospoda ...«

BETLEHEMSKA LUČKA

Ves advent je bil mrzel in zasnežen, a brata Miha in Simon sta vsak večer prihajala k maši v vaško cerkvicco. Par dni pred božičem ju je gospod kaplan poklical k sebi in jima rekel: »Jutri bosta po hišah nosila lučko miru. Takoj zjutraj po maši se oglasita pri meni.« Bila sta presenečena. Oba sta v en glas vprašala: »Lučko? Zakaj? Kaj pa to pravzaprav pomeni?« Po kratkem premolku jima je kaplan odgovoril: »To je lučka, ki pripotuje iz Betlehema, iz kraja kjer se je rodil naš Odrašenik. To lučko bosta nosila po hišah, ljudje jo bodo postavljali na okna, da bo vsem oznanjala veselo novico: Rodil se je Jezus Gospod, kralj, ki prinaša svetlobo in mir vsem ljudem na zemlji! Vsak, ki bo sprejel to lučko, se bo lahko veselil z nami – z vesoljno Cerkvijo.«

Navsezgodaj tisto jutro sta Miha in Simon vstala, se toplo obula in oblekla ter po no-vozapadlem snegu odhitela k cerkvi na griču. Po maši jima je kaplan dal lučko, ki je prepotovala tisoče in tisoče kilometrov, da bi zdaj ogrela premražena srca ljudi v njihovi vasi. Malima ministrantoma so se tresle roke, ko sta betlehemska lučko vzela v svoje dlani. Srce se jima je napolnilo s ponosno hvaležnostjo, da sta prav onadva izbrana, da z njo po hišah naznanjata Jezusov prihod.

STOPIMO NA POT,
z Marijo povsod,
svoj »zgodbi« recimo,
Gospoda sprejmimo.

**Kar Bog stori, vse prav stori
če tudi se nam prav ne zdi.**

A. M. Slomšek

BOŽIČNA

Svet prekril je mrak,
vse postalo je še tiše.

Le še droben trak,
svetloba se na nebu riše.

Zvezde so kot sveče,
ki jih angeli v rokah držijo
in nosijo nam blagoslov.

Tih otroški smeh,
na krilih vseh človeških sanjanj,
zletel je prek streh,
kot da je od vseh preganjan.
šel je, ampak tu je
in za zmeraj z nami tu ostaja
in nam prinaša blagoslov.

Polno je luči
v hlevu blizu Betlehema,
v sveto noč žari
rana s križa, ki objema,
Dete, kot da sanja,
Marija se ljubeče k Njemu sklanja
in nam ponuja blagoslov.

V našo radost, v našo bedo,
je prišel Otrok, ki je Pastir,
rešit izgubljeno čredo
in nam pokazat, kaj je pravi mir;
JEZUS

Brez Boga ni sreče doma.

A. M. Slomšek

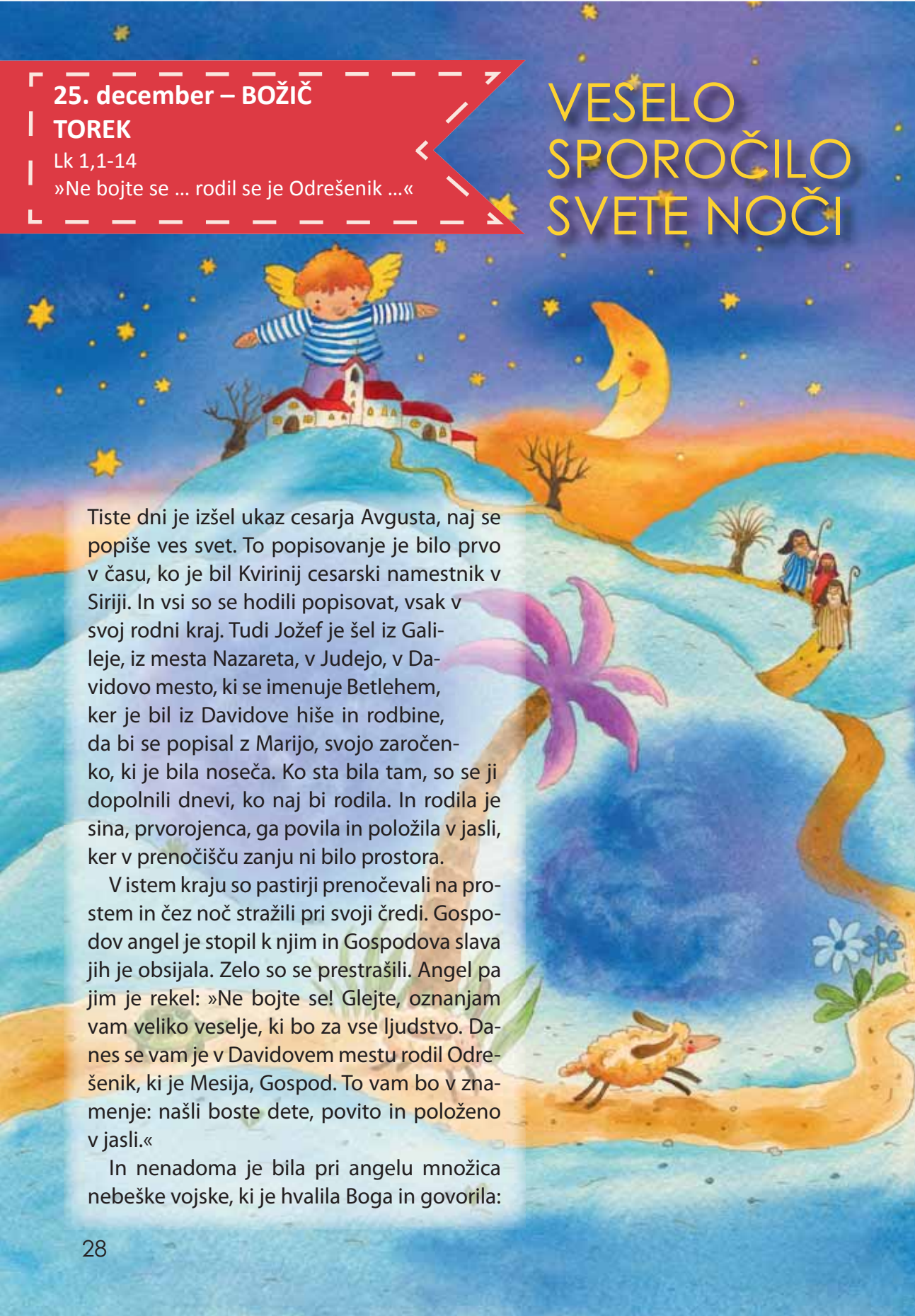
25. december – BOŽIČ

TOREK

Lk 1,1-14

»Ne bojte se ... rodil se je Odrešenik ...«

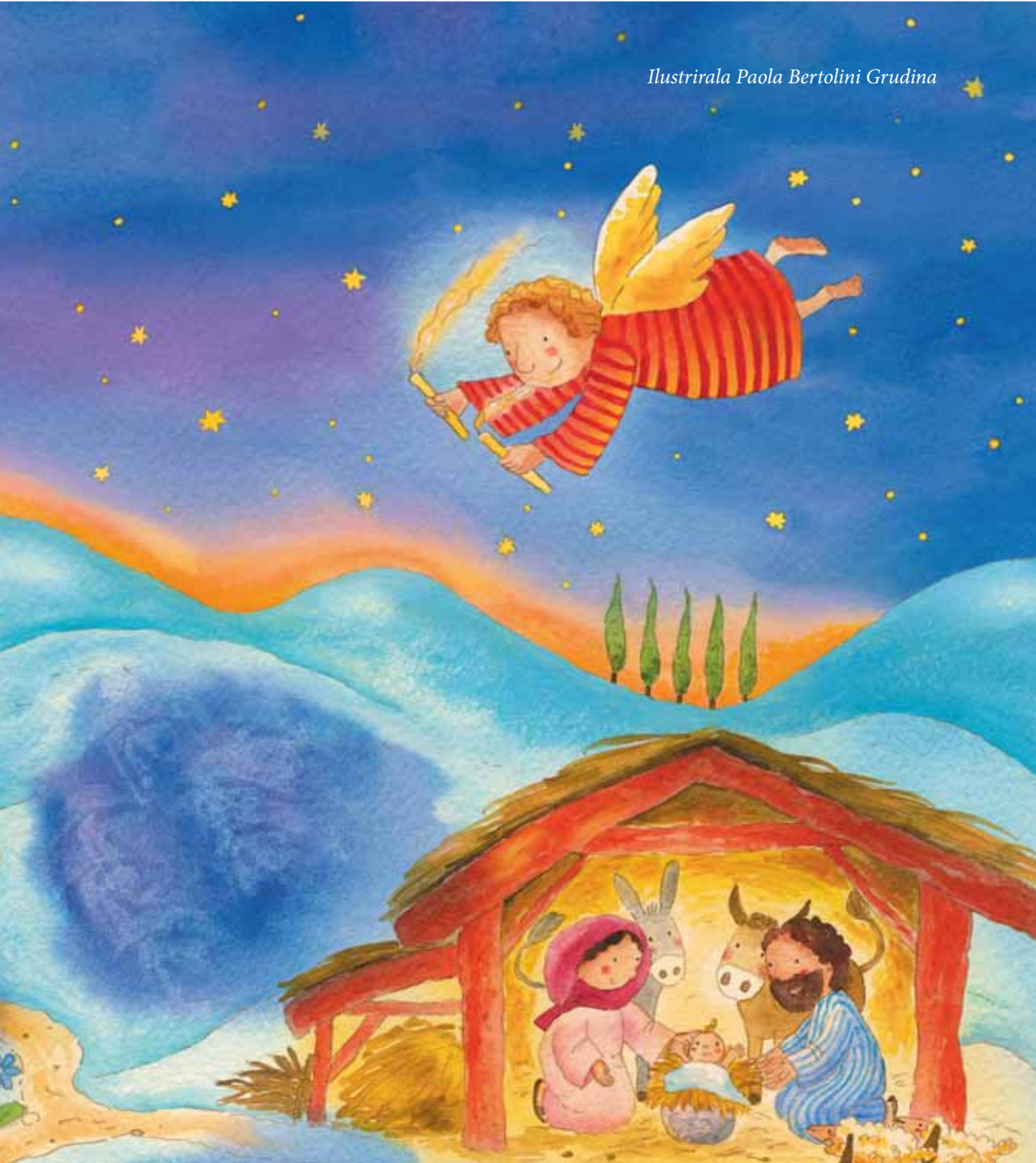
VESELO SPOROČILO SVETE NOČI

Tiste dni je izšel ukaz cesarja Avgusta, naj se popiše ves svet. To popisovanje je bilo prvo v času, ko je bil Kvirinij cesarski namestnik v Siriji. In vsi so se hodili popisovat, vsak v svoj rodni kraj. Tudi Jožef je šel iz Galileje, iz mesta Nazareta, v Judejo, v Davidovo mesto, ki se imenuje Betlehem, ker je bil iz Davidove hiše in rodbine, da bi se popisal z Marijo, svojo zaročenko, ki je bila noseča. Ko sta bila tam, so se ji dopolnili dnevi, ko naj bi rodila. In rodila je sina, prvorojenca, ga povila in položila v jaslji, ker v prenočišču zanju ni bilo prostora.

V istem kraju so pastirji prenočevali na prostem in čez noč stražili pri svoji čredi. Gospodov angel je stopil k njim in Gospodova slava jih je obsijala. Zelo so se prestrašili. Angel pa jim je rekel: »Ne bojte se! Glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo. Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrešenik, ki je Mesija, Gospod. To vam bo v znamenje: našli boste dete, povito in položeno v jaslji.«

In nenadoma je bila pri angelu množica nebeške vojske, ki je hvalila Boga in govorila:

»Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so mu po volji.«

Hitro so odšli tja in našli Marijo, Jožefa in dete, položeno v jasli. Ko so to videli, so povedali o besedi, ki jim je bila rečena o tem otroku. In vsi, ki so slišali,

so se začudili temu, kar so jim povedali pastirji. Marija pa je vse te besede shranila in jih premišljevala v svojem srcu. In pastirji so se vrnili ter slavili in hvalili Boga za vse, kar so slišali in videli, tako, kakor jim je bilo rečeno. (Lk 2,1–14)

DAROVE, KI STE JIH ZBRALI V ŠKATLICI,
ODNESITE V CERKEV K JASLICAM
KOT VAŠ DAR ZA LAČNE OTROKE PO SVETU.
HVALA VAM!

Vabimo vas, da sodelujete v trikraljevski akciji in kot koledniki ponesete blagoslov po družinah v svoji župniji, hkrati pa zbirate tudi darove za pomoč našim misijonarjem.

TRIJE KRALJI

Neko noč, na Daljnem vzhodu,
Gašper gledal je nebo.
Mala zvezda je razlila
svojo luč čez vso zemljo.
Ni pomišljal Gašper, vstal je
in je šel na pot,
vedel je, kaj to pomeni;
da rodil se je Gospod.

Ko vesel si, ko hudo je
in ko se odpravljaš kam,
vse življenje lepše je
in lažje, da le nisi sam.
En prijatelj blagoslov je,
dva sta božji dar;
zdaj bili so trije kralji:
Gašper, Miha, Boltežar.

Trije kralji so iskali
njega, ki je Kralj ljudi
in o njem so spraševali
vse, ki so jih srečali.
Mislili so, da v palači
Kralja najdejo,
zvezda pa jih je vodila
pred samotno štalico.

Pristopili so in počastili
Jezusa Boga,
ki v naročju ga držala
je njegova mamica.
Kralj, ki so ga našli,
je resnično velik bil;
Bog se kot otrok je v revni
štalici rodil.

*To, kar imamo,
radi drugim damo.*

*Česar se mi veselimo,
radi z drugimi delimo.*

Koledar sta v letu 2012 izdala:

MISIJSKO SREDIŠČE SLOVENIJE in revija **MAVRICA (Družina d. o. o.)**

Za interno uporabo zbrali in pripravili: MSS in uredništvo Mavrice

Ilustracije: iz Mavric Oblikovanje: Katja Kuhar Tisk: Para

Odgovarja: Stane Kerin, narodni ravnatelj za misijone

**Vsi avtorji zgodb, pesmi in ilustracij so se odpovedali honorarju.
Bog lonaj!**

MISIJSKO SREDIŠČE SLOVENIJE

Kristanova 1, 1000 Ljubljana

Tel.: 01/300-59-50

www.missio.si missio@rkc.si

TRR: SI56 0201 4005 1368 933

»otroci za otroke«, sklic: 00 279400

MAVRICA – Družina d. o. o

Krekov trg 1, p.p. 95

1001 Ljubljana

Tel: (01) 360-28-30, 360-28-31

www.druzina.si/mavrica

mavrica@druzina.si

MAVRICA